

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **EKO REAL EKONOM s.r.o.**
sídlem Závodní 540/51, 735 06 Karviná
zastoupený daňovým poradcem Ing. Josefem Ježkem
sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2019 č. j. 43832/19/5300-22442-712773, ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2019 č. j. 43832/19/5300-22442-712773, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 10. 10. 2018 č. j. 3421665/18/3212-50522-807616, kterým byl žalobci vydán platební výměr na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období červen 2015. V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:

- 1) Žalobce namítl, že mu ze strany správce daně nebyl poskytnut dostatečný prostor k reakci na Výzvu k prokázání skutečností ze dne 27. 6. 2018 č. j. 2684497/18/3212-60562-809655 podle ust. § 92 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen „daňový řád“). Předmětná výzva byla žalobci doručena dne 28. 6. 2018 a správce daně v ní shrnoval a analyzoval své dosavadní poznatky z probíhající daňové kontroly na více než 25 stranách textu obsahujícího složitý rozbor. Lhůta k vyjádření byla žalobci stanovena v délce 10 dnů ode dne doručení. V této lhůtě, která běžela od 28. 6. 2018 a uplynula dne 9. 7. 2018, však byly dva víkendy a také dva svátky. Žalobce tak měl na vyjádření fakticky 6 dnů, kdy bylo v podstatě nemožné se k věci relevantně vyjádřit. Žalobce proto požádal o prodloužení lhůty, čemuž správce daně vyhověl a prodloužil lhůtu, ale pouze o několik dnů, místo žalobcem požadovaného prodloužení do 31. 8. 2018. Dne 7. 8. 2018 správce daně vyhotovil úřední záznam ve věci výsledku kontrolního zjištění a spolu s výzvou k vyjádření se k výsledkům kontrolního zjištění zaslal tento dokument žalobci. Žalobce dále v žalobě poukázal na význam tohoto úkonu v rámci zákonné konstrukce ukončení daňové kontroly a namítl, že i zde mu byla poskytnuta krátká lhůta k seznámení se a eventuálnímu návrhu dalších důkazů. Žalobce porovnal časový úsek daňové kontroly (téměř tři roky) a lhůtu, která mu byla poskytnuta k vyjádření. Z uvedeného pak žalobce zpětně dovodil, že lhůta k prokázání skutečností stanovená výzvou ze dne 27. 6. 2018, jejíž délka není stanovena zákonem, ale uvážením správce daně, byla nepřiměřeně krátká a správce daně tak porušil základní principy správy daní dle ust. § 5 a násl. daňového řádu.

V návaznosti na uvedené žalobce brojil proti způsobu, jakým se se shodnou odvolací námitkou vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí, především namítl nepřipadnost argumentace žalovaného pasivitou žalobce v průběhu daňové kontroly.

- 2) Žalobce namítl, že správce daně ani žalovaný neunesli důkazní břemeno a neprokázali, že žalobce se měl vědomě účastnit podvodného řetězce. Žalobce vidí rozpor v tvrzení správce daně, že žalobce měl nebo mohl vědět o své účasti na podvodu na DPH a tvrzení, že je nanejvýš nepravděpodobné, že by se žalobce stal zcela nevinným účastníkem daňového podvodu. Tato dvě tvrzení si podle žalobce navzájem odporují. Správce daně postavil svou argumentaci na závěrech, které popisují určité nestandardní ekonomické prvky chování u dodavatelů a odběratelů žalobce, ale samy o sobě neznamenají anomálie v běžných obchodních vztazích. Správce daně neprokázal vzájemnou souvislost jednotlivých důkazů, a neprokázal jejich vliv na vědomou účast žalobce na údajném podvodu. Správce daně pouze shromáždil několik dílčích informací, na jejichž základě konstatoval, že došlo k daňovému podvodu. Žalobce v této souvislosti poukázal na konstantní judikaturu

Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), a to rozsudky sp. zn. 1 Afs 427/2017 a sp. zn. 5 Afs 60/2017. Podle žalobce nebyla prokázána konkrétní souvislost mezi neodvedením DPH na jedné straně a odpočtem DPH na straně druhé, a proto nemohlo dojít k naplnění skutkové podstaty daňového podvodu na DPH v případě předmětného plnění, ani vědomosti žalobce o skutečnostech svědčících o podvodném jednání. Odkázal přitom na str. 18 Zprávy o daňové kontrole (dále jen „ZDK“) Skutečnost, že společnost SKOGAR je od října 2016 nekontaktní, nemůže jít k tíži žalobci, zvláště když prvních deset měsíců v průběhu daňové kontroly ještě kontaktní byla a se správcem daně komunikovala. Dále žalobce namítl, že správce daně nerespektoval princip daňové neutrality, když neumožnil nárok na odpočet z přijatého plnění, ale zároveň akceptoval zatížení těžé dodávky dřevní hmoty daní na výstupu.

- 3) V další části žaloby žalobce brojil proti závěrům žalovaného, že žalobce nevěnoval zvýšenou pozornost interním kontrolním mechanismům. Žalobce namítl, že v rámci běžné podnikatelské aktivity nemůže být v roli investigativního orgánu, zmínil rozsah svých ekonomických aktivit, kdy má v evidenci kolem tisíce pozemků a do doby předmětného pořízení dřevní hmoty byly uzavřeny kontrakty za více než 25 000 000 Kč. Žalobce nemůže eliminovat veškerá podnikatelská rizika a aktivita v oblasti kontroly obchodních partnerů nemůže převýšit jeho běžnou obchodní aktivitu, zvláště když nemá takové možnosti k prověřování jako správce daně a může využít pouze veřejně dostupné zdroje. Pokud správce daně uvádí, že společnost SKOGAR se stala nespolehlivým plátcem 16. 9. 2017, společnost LESY C. od října 2018 a společnost Forestman je od roku 2018 v insolventci, pak jsou to informace z pohledu posuzované věci irelevantní, neboť nastaly dávno po tom, kdy žalobce s těmito společnostmi obchodoval.
- 4) Dále žalobce zpochybnil správními orgány specifikované nestandardní okolnosti, za nichž zdanitelné plnění proběhlo. Především zpochybnil závěr správce daně, že žalobce nemohl vědět, že majitelem pozemku je společnost STENWOOD Trade, když návrh na vklad změny vlastnictví pozemku ve prospěch této společnosti musel být na katastr nemovitostí podán před datem 26. 5. 2015, tj. datem zápisu pozemku do interního systému žalobce. Žalobce uvedl, že během každého řízení o vkladu do katastru nemovitostí běží 20 denní lhůta od podání návrhu do dne zápisu změny vlastnictví a informace o probíhajícím řízení jsou veřejně dostupné na internetových stránkách katastru nemovitostí. V této souvislosti rovněž poukázal na obsah svědecké výpovědi M. K. Dále žalobce rozporoval závěry správce daně, které učinil na základě konfrontace výpovědí M. K. a J. C. Žalobce má za to, že je irelevantní, kdo byl iniciátorem obchodu mezi žalobcem a společností LESY C. a považuje uzavření obchodu pro konkrétního odběratele za zcela běžný proces, který snižuje podnikatelská rizika. Pokud správce daně má za nestandardní způsob financování zakázky ze strany společnosti LESY C., žalobce má naopak za to, že postupoval s péčí řádného hospodáře a s patřičnou obezřetností, když požadoval od odběratele financování předmětu dodávky dopředu. Žalobce rovněž zpochybnil závěry správce daně vztahující se ke smlouvě o půjčce poskytnuté společností LESY C. žalobci, zejména pokud jde o fixní úročení. Žalobce také zpochybnil závěr správce daně, že společnost SKOGAR byla tzv. fakturačním článkem řetězce

začleněným účelově, dále že žalobce postupoval neobezřetně při ověření dodavatele dřevní hmoty a také při sjednávání obchodních podmínek s ním, včetně výhrad k obsahu kupní smlouvy mezi žalobcem a společností SKOGAR, která neobsahovala zajišťovací instrument. Žalobce má za to, že správce daně měl konkretizovat svou úvahu, že žalobce měl přijmout taková opatření, aby se případných důsledků a rizik souvisejících s nákupem dřevní hmoty za takto nestandardních okolností vyrovnal a uvést, v čem spatřuje rizika a jak jim měl žalobce předejít.

V návaznosti na uvedené žalobce označil za nedostatečný způsob, jakým se se shodnými odvolacími námitkami vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí a má za to, že žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 114 odst. 2 daňového řádu a nepřezkoumal prvostupňové rozhodnutí v rozsahu požadovaném v odvolání.

- 5) Žalobce namítl způsob, jakým žalovaný v napadeném rozhodnutí vyhodnotil odvolací bod, který se týkal posouzení, zda daný obchod naplňoval parametry „běžného obchodování“. Zdůraznil, že pořízení dřevní hmoty bez převodu vlastnického práva k pozemkům je na trhu naprosto běžným druhem obchodní transakce. Cena je smluvní a vychází z procesu svorkování, jímž se určuje odhadované množství objemu dřevní hmoty. Cena je ovlivněna dvěma faktory, a to objemem dřevní hmoty a její kvalitativní strukturou. Pokud správní orgány konstatovaly, že předmětný nákup byl cenově velmi nadhodnocený, nereflektovaly praktický pohled na věc. Při odhadu množství dřevní hmoty a její kvality je nutno vnímat podnikatelská rizika, která souvisí s tím, že skutečný stav se odchyluje od stavu odhadovaného. V daném případě skutečný stav dřevní hmoty a její kvalita byly nakonec nižší, a proto se zakázka stala ztrátovou.
- 6) Žalobce rozporoval závěry žalovaného vyjádřené v odst. 79 – 81 napadeného rozhodnutí, když má za to, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s odvolacím bodem týkajícím se porušení principu neutrality daně. Žalobce má na rozdíl od žalovaného za to, že správce daně nesplnil povinnost prokázat znaky daňového podvodu a žalovaný se dostatečně nevěnoval vyhodnocení důkazní povinnosti správce daně z pohledu aplikace judikatury. Správce daně nepředložil konkrétní důkazy, z nichž by plynulo, že daný obchod se vymykal běžným praktikám na trhu. Správce daně nedisponuje kvalitními důkazními prostředky, na jejichž základě mohl učinit úsudek o existenci daňového podvodu. Žalovaný se hodnocením důkazů o opaku, které vyjádřil žalobce na téměř 20 stranách odvolání, fakticky nezabýval.
- 7) Žalobce rozporoval závěry žalovaného vyjádřené v odst. 82 – 84 napadeného rozhodnutí. Žalobci je vytýkáno, že nevynaložil dostatečnou snahu vedoucí k odhalení své účasti v rámci podvodného řetězce, žalobce však v odvolání namítl, že finanční správa, jež se nalézala v naprosto identické situaci jako žalobce a dle tvrzení žalovaného vynaložila odpovídající úsilí k prověření svých obchodních partnerů, svou účast v rámci podvodného řetězce neodhalila. Finanční správa uvedla, že Generální finanční ředitelství postupuje před uzavřením smlouvy s jakýmkoli dodavatelem vždy maximálně obezřetně, dodavatele prověřuje

standardním způsobem a společnost 2P Commercial Agency s. r. o. si prověřila v obchodním a insolvenčním rejstříku a v seznamu nespolehlivých plátců, a tato společnost v době konání výběrového řízení a uzavření smlouvy nevykazovala žádné znaky rizikovosti, proto neexistoval důvod neuzavřít s ní jako s vítězem výběrového řízení smlouvu. Je s podivem, že finanční správa neodhalila nestandardnosti předmětného obchodu, které ji mohly vést k úvaze, že daná transakce je zatížena daňovým podvodem. Pokud finanční správa sama nerozeznama podvodný řetězec, je to důkazem o tom, jak je složité tuto skutečnost odhalit a nelze od běžných subjektů vyžadovat přiměřená opatření k prověření obchodních partnerů.

- 8) Žalobce zpochybnil argumentaci žalovaného v odst. 85 – 89 napadeného rozhodnutí, kde si žalovaný v učiněných závěrech podle žalobce protiřečí, zejména v tvrzení, že „výše uvedené skutečnosti neklade žalobci k tíži“ a dále zpochybnil závěry žalovaného k vědomosti žalobce o vlastnictví pozemku k datu zápisu do interního systému žalobce. Žalobce tím má za nevypořádaný předmětný odvolací bod. Dále žalobce tvrdil, že text odst. 89 nedává smysl, zejména v kontextu s obsahem str. 28 ZDK. Žalobce brojil proti způsobu, jakým žalovaný paušálně vypořádal rozsáhlou argumentaci žalobce v odvolání v rámci odst. 90 napadeného rozhodnutí. Má za to, že žalovaný tím porušil základní povinnost odvolacího orgánu přezkoumat odvoláním napadené rozhodnutí v rozsahu požadovaném v odvolání. Totéž podle žalobce platí ve vztahu k bodům 91 – 92 napadeného rozhodnutí. Závěrem žalobce zmínil ještě bod 93 svého odvolání (správně zřejmě bod 93 napadeného rozhodnutí, neboť podané odvolání není nijak strukturované – pozn. soudu) a uvedl, že argumentace žalovaného nesouvisí se skutečností, že předmětný rozsudek vycházel z odlišné situace, kdy daňový subjekt neprokázal uskutečnění plnění, což není případ žalobce.
2. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že při posouzení případu vycházel z judikatury NSS a Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“). S otázkou podvodu na DPH se žalovaný vypořádal v bodech 35 a násled., resp. v bodech 54 – 64 napadeného rozhodnutí, kdy bylo zjišťováno, zda došlo k narušení neutrality daně a zda se tak stalo za natolik neobvyklých okolností, že toto narušení musí být považováno za podvodné jednání. Byla tedy zjišťována prostá existence podvodu ve vztahu k pořízenému plnění, kdy tyto skutečnosti jsou nezávislé na daňovém subjektu a stačí, že ten zdanitelné plnění zasažené podvodem pořídil. V rámci dalšího kroku se žalovaný zabýval tím, zda žalobce věděl nebo mohl a měl vědět, že se svým jednáním účastní plnění, které je podvodem zasaženo. Zde žalovaný odkázal na body 43 – 46 a 56 – 69 napadeného rozhodnutí. Vztah žalobce k podvodu je prokazován nepřímým zjišťováním tzv. objektivních okolností. Opatření, která byla žalobcem přijata, aby se vyhnul účasti na podvodu, pak byla zkoumána v bodech 47 – 50 a 70 – 73 napadeného rozhodnutí.
3. K nepřiměřenosti lhůty k vyjádření se k výsledku kontrolního zjištění žalovaný odkázal na bod 77 napadeného rozhodnutí, ve kterém se k obdobné odvolací námitce vyjádřil. Žalovaný uvedl, že lze stěží porovnávat dobu, po kterou správce daně získává důkazní prostředky pro posouzení existence podvodu na DPH a zjišťuje objektivní okolnosti,

s délkou lhůty k vyjádření se k výsledku kontrolního zjištění. Námitku považuje žalovaný za nedůvodnou.

4. K účasti v podvodu na DPH žalovaný odkázal na bod 38 napadeného rozhodnutí. Žalovaný přitom podotkl, že povinností správních orgánů není prokázat, jakým způsobem a konkrétně kterým z dodavatelů v řetězci byl spáchán podvod, ale postačí, je-li postaveno na jisto, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval. V posuzované věci je tento požadavek naplněn zjištěním, že v řetězci transakcí byla narušena neutralita DPH za podezřelých okolností, na jejichž základě lze učinit závěr, že se jednalo o podvod na DPH (srov. bod 35 napadeného rozhodnutí). V posuzované věci bylo identifikováno narušení neutrality daně, a to za okolností, které nedávají prostor pro jiný závěr, než že se jednalo o podvod na DPH. Zjišťování mechanismu fungování podvodu, kdo z podvodu v konečném důsledku profitoval, příp. kdo jej řídil, je věcí trestního práva. Ani tato námitka není důvodná. Žalovaným bylo v této souvislosti poukázáno na rozsudek NSS sp. zn. 4 Afs 104/2018, kterým byl poněkud korigován závěr vyplývající z rozsudku 5 Afs 60/2017 a z nějž cituje žalobce v podané žalobě, a to tak, že není zkoumána souvislost mezi žalobcem a podvodem na DPH, ale toliko mezi žalobci známými skutečnostmi, tj. objektivními okolnostmi a podvodem na DPH. V posuzované věci bylo popsáno, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval a v čem spočívala jeho podstata a zároveň byly prokázány relevantní skutečnosti svědčící o nikoliv nevědomém zapojení žalobce do předmětného podvodného řetězce (viz body 51 – 54 napadeného rozhodnutí).
5. K otázce porušení zásady neutrality daně žalovaný uvedl, že právě principu neutrality se osoba, která věděla nebo mohla a měla vědět, že se účastní podvodu na DPH, dovolávat nemůže (srov. bod 39 napadeného rozhodnutí). V důsledku zjištění narušení neutrality daně dochází odepřením nároku na odpočet daně žalobci k narovnání neutrality daně v řetězci transakcí jako celku, přičemž žalobce je v tomto směru činěn odpovědným v důsledku nedostatku dobré víry na jeho straně.
6. Dále se žalovaný vyjádřil k žalobním námitkám, jimiž žalobce brojil proti jednotlivým okolnostem, přičemž zdůraznil, že veškeré zjištěné objektivní okolnosti je třeba posuzovat v jejich vzájemném kontextu a nikoliv jednotlivě. Pokud žalobce uvádí, že v dané transakci dosáhl ztráty, což není v podnikatelské činnosti výjimečný jev, pak s takovým odůvodněním by bylo možno souhlasit, pokud by zároveň nebyly zjištěny další objektivní okolnosti. Žalobce, ačkoliv se prezentuje jako subjekt s dlouholetými zkušenostmi na trhu, pořídil předmětnou dřevní hmotu za téměř dvojnásobnou cenu v porovnání s cenou stanovenou oceněním znalcem. Přitom nákup pro předem určeného odběratele financoval z půjčky od tohoto odběratele. Půjčka svou výší postačovala na nákup plnění s ohledem na následnou nižší cenu, při prodeji však po započtení prodejní ceny na splátku dlužné částky zůstala podstatná část půjčky nesplacena, a to přesto, že žalobce s jeho odběratelem dále obchodoval, takže zbývající dlužná částka mohla být započtena na některé z následných plnění. Nestalo se tak a dle zjištění správce daně žalobcův věřitel následně nečinil kroky k získání zbývající dlužné částky. V případě žalobce se přitom jednalo o ojedinělou transakci se společností SKOGAR. Ačkoliv byla v interním systému žalobce jako vlastník pozemku uvedena společnost STENWOOD Trade s. r. o., žalobce pořídil dřevní hmotu od tohoto nového dodavatele, aniž by jej adekvátně prověřil. Podle žalovaného by souběh veškerých objektivních okolností identifikovaných v posuzované věci nenastal, pokud by

účelem transakce nebylo spáchání podvodu na DPH. Pokud tedy k souběhu těchto okolností došlo, přičemž se jednalo o skutečnosti žalobci známé, nelze uzavřít, že by žalobce o podvodu na DPH vědět nemohl. Jako vysoce podezřelou je nutno hodnotit samotnou skutečnost, že předmětné plnění bylo pořízeno pro konkrétního odběratele z finančních prostředků získaných půjčkou právě od tohoto odběratele. A přestože plnění mělo původ u zavedeného obchodního partnera žalobce odběratele, o čemž žalobce prokazatelně věděl, pořídil je žalobce od zprostředkující společnosti, se kterou žádné zkušenosti neměl, nedostatečně ji prověřil a další obchody s ní neuskutečnil. Ačkoliv legitimní motivaci pro takové jednání, jakkoliv se zdá vysoce nepravděpodobná, nelze a priori vyloučit, žalobce s žádným vysvětlením nepřichází. Následně žalobce toliko vyvrací podezřelost jednotlivých objektivních okolností pouze obecným tvrzením, že se nejedná o okolnosti nějak podezřelé a ucelenou argumentaci, která by vysvětlovala, proč se daná transakce uskutečnila tak, jak se uskutečnila, nepřekládá. Žalovaný proto považuje ničím nezdůvodněná tvrzení žalobce za účelová.

7. K žalobcovu zpochybnění závěru, že společnost SKOGAR byla pouze fakturačním článkem v řetězci transakcí, žalovaný s odkazem na bod 91 napadeného rozhodnutí zdůraznil, že závěr žalovaného není na zpochybňované skutečnosti postaven a nejedná se o objektivní okolnost, jež by žalobci byla kladena k tíži.
8. K otázce přijetí přiměřených opatření žalobce obecně namítá, že nemůže zastávat roli investigativního orgánu, avšak podle žalovaného žalobce nepřijal žádná opatření, a to ani taková, která by bylo možno v běžné obchodní činnosti očekávat, nehledě na jakékoliv podezřelé okolnosti (srov. bod 72 napadeného rozhodnutí). K žalobcově námitce v souvislosti s neexistencí zajišťovacích institutů v kupní smlouvě, kterou pořídil dřevní hmotu, a to, že postačovaly obecné ochranné mechanismy dle občanského zákoníku, žalovaný uvedl, že trvá na závěru, že žalobce neměl zajištěnou ochranu před finanční ztrátou z dané transakce. Pokud žalobce uvádí, že není možné zjišťovat dodavatele dodavatelů, žalovaný upozorňuje, že žalobce ve svém interním systému měl zavedenou jako vlastníka předmětného lesního pozemku společnost STENWOOD Trade, a uvedl, že mu jeho dodavatel předložil kupní smlouvu, na základě které pořídil předmětný pozemek. V posuzované věci tedy žalobce znal všechny subjekty uvedené v řetězci transakcí (bod 56 žalobou napadeného rozhodnutí), uvedená žalobní námitka proto postrádá smysl.
9. Zcela neodůvodněný je požadavek žalobce na prokázání konkrétních opatření, která měl přijmout. Takovou povinnost správce daně nemá, což vyplývá také z rozsudku NSS sp. zn. 4 Afs 233/2015.
10. Dále žalovaný uvedl, že žalobcovy námitky směřující do vypořádání jednotlivých odvolacích tvrzení v napadeném rozhodnutí jsou nedůvodné. Ve vztahu k bodu 78 napadeného rozhodnutí žalobce argumentuje obvyklostí koupě samotné dřevní hmoty bez lesního pozemku, čímž se však mýlí s podstatou argumentace žalovaného. Příslušnou odvolací námitkou žalobce poukazoval na obvyklost transakce v jeho ekonomické činnosti a takto byla tato námitka také vypořádána. Skutečnost, že obecně dochází k prodeji samotného práva vytěžit lesní porost bez převodu vlastnického práva k pozemku, žalovaný nepochybně. Žalobce dále namítl, že se v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný

nevypořádal s námitkou porušení zásady neutrality. O opaku svědčí bod 81 žalobou napadeného rozhodnutí a také bod 39.

11. Žalovaný rovněž odmítl existenci rozporů jednotlivých výroků správce daně a žalovaného, které žalobce zmiňuje na str. 9 žaloby, neboť tyto rozpory podle něj neexistují. Nárok na odpočet DPH nemůže být daňovému subjektu přiznán, pokud o podvodu na dani věděl či vědět měl a mohl. Byť obsah odkazovaných tvrzení není zcela shodný, všechny splňují uvedené kritérium pro odepření nároku na odpočet DPH.
12. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo (ust. § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování a byl vázán obsahem žalobních tvrzení.
14. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že u žalobce byla správcem daně zahájena dne 1. 12. 2015 daňová kontrola DPH za zdaňovací období červen 2015. Hlavní ekonomickou činností žalobce v kontrolovaném období bylo lesnictví a těžba dřeva. Dne 12. 8. 2015 podal žalobce daňové přiznání k DPH za červen 2015, ve kterém vykázal nadměrný odpočet ve výši 583 098 Kč. Daňové přiznání bylo správci doručeno až po výzvě k jeho podání. Správce daně neuznal žalobcem nárokováný odpočet na DPH dle daňového dokladu č. 44 – 215 od dodavatele SKOGAR s. r. o., jelikož v průběhu daňové kontroly dospěl k závěru, že žalobce mohl vědět, že se předmětnou obchodní transakcí zapojil do řetězce zasaženého podvodem na DPH, jehož součástí je i tento dodavatel. Správce daně identifikoval obchodní řetězec společností takto:

STENWOOD Trade s. r. o. -> FORESTMAN s. r. o. -> SKOGAR s. r. o. -> žalobce -> LESY C. s. r. o.

Správce daně zjistil, že chybějící daň neodvedl přímý dodavatel žalobce SKOGAR s. r. o. Společnost SKOGAR byla dle zjištění správce daně založená společností ABUELO a. s. jako tzv. ready-made společnost pod obchodní firmou LABRANZA s. r. o. Od 26. 6. 2018 jde o nespolehlivého plátce DPH, který je nekontaktní a na adrese provozovny není znám. Za zdaňovací období červen 2015 deklaroval uskutečněná zdanitelná plnění, z nichž předmětná transakce představovala více než 75 %. Další článek řetězce, společnost FORESTMAN s. r. o., má rovněž sídlo na virtuální adrese a dodání dřevní hmoty tvořilo v uvedeném zdaňovacím období 72 % veškerých uskutečněných plnění této společnosti. Dle tvrzení jednatele této společnosti došlo ke ztrátě účetnictví, a proto nebyl doložen doklad o koupi dřevní hmoty, ani evidence pro účely DPH vztahující se k této transakci. Společnosti FORESTMAN se stala dne 30. 6. 2015 plátcem DPH a tentýž den vystavila fakturu pro přímého dodavatele žalobce společnost SKOGAR za prodej dřevní hmoty, přestože o vkladu vlastnického práva k pozemku v její prospěch nebylo dosud rozhodnuto. Kupní smlouva mezi STENWOOD Trade a FORESTMAN byla uzavřena pouhé 4 dny po zápisu společnosti FORESTMAN do obchodního rejstříku a společnost FORESTMAN nebyla do 9. 7. 2015 oprávněna s lesním pozemkem nakládat, neboť stále běželo řízení o vkladu vlastnického práva do katastru. Nicméně již 15. 6. 2015 uzavřela kupní smlouvu na

prodej dřevní hmoty se společností SKOGAR, která již dne 24. 6. 2016 prodala dřevní hmotu žalobci. V období od 21. 4. 2015 do 12. 6. 2015 pozemek v Kalhově, na němž se dřevní hmota nachází, změnil třikrát svého vlastníka. Koncovým článkem řetězce byla společnost LESY C., která však se společností STENWOOD Trade, jež stojí na počátku řetězce, běžně obchodovala. Také v předmětném zdaňovacím období, jakož i v obdobích následujících, tento koncový článek řetězce od společnosti STENWOOD Trade běžně dřevní hmotu nakupoval. Žalobcův přímý dodavatel pak je pro správce daně od října 2016 nekontaktní a nepodává daňová přiznání. Na výzvu k umožnění zahájení daňové kontroly DPH za zdaňovací období červen 2015 dodavatel nereagoval, zahájení kontroly neumožnil, a i když mu byla stanovena DPH za červen 2015 z moci úřední ve výši 1 003 155 Kč (dodatečný platební výměr ze dne 20. 11. 2017 č. j. 8300883/17), proti dodatečnému platebnímu výměru se neodvolal a dodatečně stanovenou daň neuhradil. Na základě těchto skutečností pak správce daně v daňové kontrole vymezil objektivní okolnosti daňového podvodu a přijatá opatření žalobce (str. 25 – 37 ZDK). Na základě uvedeného dospěl správce daně k závěru o existenci daňového podvodu, o němž žalobce věděl nebo mohl a měl vědět a označil uplatněný nárok na odpočet z tohoto zdanitelného plnění za neoprávněný. Správce daně na základě zjištěných skutečností vydal výzvu k prokázání skutečností podle § 92 odst. 4 daňového řádu, která byla žalobci doručena dne 28. 6. 2018, na kterou žalobce reagoval žádostí o prodloužení lhůty do 31. 8. 2018. Správce daně lhůtu prodloužil o dva dny. Následnou opětovnou žádost žalobce o další prodloužení lhůty rozhodnutím ze dne 6. 8. 2018 zamítl s tím, že tato lhůta nemá propadný charakter a koncentrace vyjádření a důkazních návrhů nastává až uplynutím lhůty pro vyjádření k výsledku kontrolního zjištění dle § 88 odst. 3 daňového řádu. Žalobce na výzvu za dne 28. 6. 2018 nereagoval. Následně správce daně vyhotovil záznam o výsledku kontrolního zjištění, který byl dne 7. 8. 2018 zaslán do datové schránky daňového subjektu spolu s výzvou, aby se k výsledku kontrolního zjištění vyjádřil ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení výzvy. Výzva byla žalobci doručena 15. 8. 2018. Žalobce se k výsledku kontrolního zjištění nevyjádřil. Správce daně I. stupně vydal dne 10. 10. 2018 platební výměr, jímž žalobci vyměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2015. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 7. 11. 2018 doplněné podáním ze dne 28. 11. 2018, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

15. Krajský soud před vlastním vyhodnocením žalobních tvrzení považuje za vhodné zdůraznit, že žaloba v převážné části (str. 4 – 22 žaloby) doslovně kopíruje žalobcovo odvolání. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal veškeré odvolací námitky konkrétně, srozumitelně a přezkoumatelně. Za těchto okolností soud připomíná ustálenou judikaturu NSS (např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2018 č. j. 1 As 175/2017-33), podle níž není úkolem soudů, aby do nekonečna rekapitulovaly odpovědi, jichž se účastníkům dostalo ve správním řízení.
16. V prvním žalobním bodě žalobce vyjádřil nesouhlas s délkou lhůty, která mu byla poskytnuta k reakci na výzvu správce daně ze dne 27. 6. 2018. Žalovaný se se shodnou odvolací námitkou vypořádal v bodě 77 napadeného rozhodnutí. Lze souhlasit s žalobcem v tom, že část argumentace žalovaného zde obsažená, poukazující na žalobcovu pasivitu v průběhu daňového řízení, je významově nepřiléhavá a nemůže být pádným argumentem k odůvodnění délky poskytnuté lhůty. Nejedná se však o jediný argument žalovaného, který rovněž poukázal na obsah této výzvy, neboť správce daně jí požadoval po žalobci

doložení interních kontrolních mechanismů a relevantních opatření ve vztahu k zjištěným skutečnostem. Primárně vyhodnotil žalovaný poskytnutou lhůtu jako přiměřenou právě z tohoto pohledu, s čímž se krajský soud ztotožňuje, neboť interní kontrolní mechanismy žalobce a jejich realizace nepředstavují otázku takové složitosti, aby se poskytnutá lhůta jevila nepřiměřenou. Pokud tedy krajský soud hodnotí odkaz na pasivní chování žalobce v rámci daňové kontroly jako nepřipadný argument, uvádí současně, že se nejedná o vadu, která by s ohledem na celkové vypořádání odvolací námitky měla vliv na zákonnost či přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Surčitostí pak nelze přijmout žalobcovo porovnání časového úseku pro daňovou kontrolu s lhůtou, která byla žalobci poskytnuta k vyjádření se k výsledkům kontrolního zjištění, když správce daně se zde pohyboval v běžných standardech daňové správy vycházejících ze zákonné úpravy daňovým řádem. Závěrem vypořádání tohoto žalobního tvrzení pak soud nemůže opomenout zdůraznit, že žalobce neuvedl, jak bylo postupem žalovaného zasaženo do žalobcovy právní sféry, např. jaké důkazní návrhy nemohl uplatnit, jaká tvrzení nemohl učinit. První žalobní bod proto krajský soud důvodným neshledal.

17. V dalším žalobním bodě žalobce spatřuje rozpor v tvrzení správce daně, že *žalobce měl nebo mohl vědět o své účasti v podvodu na DPH* a tvrzením žalovaného, že *je nanejvýš nepravděpodobné, že by se žalobce stal zcela nevinným účastníkem daňového podvodu*. Žalobce má za to, že tato tvrzení jsou vzájemně rozporná. Krajský soud tento názor žalobce nesdílí, když naopak má za to, že citovaná tvrzení jsou vyjádřením téhož závěru, ovšem jiným způsobem. Vždy jde o to, že žalobce minimálně měl vědět nebo mohl vědět o své účasti v podvodu. Nelze souhlasit ani s žalobním tvrzením, že správce daně pouze shromáždil několik dílčích informací, na jejichž základě konstatoval existenci daňového podvodu, aniž by prokázal vzájemnou souvislost jednotlivých důkazů a jejich vliv na vědomou účast žalobce na údajném podvodu. Tento postup je v zcela v souladu s konstantní judikaturou, kdy právě soubor anomálií či nestandardních okolností ve své komplexnosti představuje podstatné okolnosti, které spolu s existencí chybějící daně a tím narušením neutrality DPH vedou k závěru o existenci daňového podvodu (srov. rozsudky NSS sp. zn. 1 Afs 53/2016, 9 Afs 163/2015, 2 Afs 55/2016). Správce daně v ZDK jednoznačně uvedl, který subjekt v řetězci neodvedl daň a vymezil také, a to velmi podrobně a s řádným odůvodněním vycházejícím z provedeného dokazování, které okolnosti případu považuje za nestandardní (v podrobnostech str. 25-36 ZDK). Žalovaný existenci podvodu v jeho skutkových okolnostech rovněž řádně popsal v bodech 54 až 64 napadeného rozhodnutí. Konkrétní souvislost mezi neodvedením DPH na jedné straně a odpočtem nárokováným žalobcem na straně druhé je dána totožným zdanitelným plněním, což nebylo nikdy rozporováno a tím je dána také příčinná souvislost mezi neodvedenou daní a žalobcovým nárokem na odpočet. Žalobcem dále zmiňovaná nekontaktnost společnosti SKOGAR až od října 2016, je z pohledu soudu skutečností marginálního významu a nepatří mezi okolnosti, které nasvědčují žalobcově vědomosti o daňovém podvodu, když takto byla také vnímána správními orgány obou stupňů. K otázce principu daňové neutrality se žalovaný vyjádřil dostatečně komplexně, srozumitelně a věcně správně v bodě 39 a také v bodě 81 napadeného rozhodnutí a žalobce v žalobě tuto argumentaci žalovaného žádným nosným způsobem nerozporoval. Krajský soud proto k této části žalobního tvrzení nemá více co uvést. Ani tento žalobní bod nebyl shledán důvodným.

18. Třetí žalobní bod se týká interních kontrolních mechanismů žalobce, kdy tento zpochybňuje závěry žalovaného, že se žalobce této otázce dostatečně nevěnoval. Žalobce namítl své omezené možnosti a primární význam vlastních ekonomických aktivit, aniž by zmínil jakékoliv jím použité kontrolní mechanismy, které ve vztahu ke smluvním partnerům v posuzované věci použil. Toto žalobní tvrzení považuje proto krajský soud za zcela obecné. Ostatně na základě obsahu správního spisu lze mít za prokázané, že žalobce své kontrolní mechanismy neosvětlil ani v průběhu daňového řízení, ani v odvolání. Také správní žaloba žádný jejich výčet neobsahuje. Žalobcův požadavek, aby správce daně sdělil konkrétní kroky, které měl žalobce učinit, jakožto relevantní kontrolní opatření, nemá oporu v zákonné úpravě, ani v konstantní judikatuře. Naopak, jak přiléhavě konstatuje žalovaný v bodě 87 napadeného rozhodnutí, příkladmo z rozsudku NSS sp. zn. 3 Afs 161/2016 jednoznačně vyplývá, že správce daně takovou povinnost nemá. Pokud jde o žalobcem zmiňovaný ukazatel nespolehlivosti plátců (jeho dodavatelů), je nespornou skutečností, že se projevil ad post, nejedná se však o okolnost, která by byla žalobci kladena k tíži, když to z logických důvodů není ani možné. Soud tato zjištění vnímá jako informaci k dokreslení skutkového stavu bez dopadu na vědomost žalobce o podvodu. Ani tato žalobní tvrzení proto soud důvodnými neshledal.
19. V dalším žalobním bodě (4) žalobce zpochybnil správními orgány specifikované nestandardní okolnosti, za nichž zdanitelné plnění proběhlo. Především zpochybnil závěr správce daně, že žalobci nemohlo být známo, že vlastníkem pozemku je společnost STENWOOD Trade. Pochybnost žalobce vystavěl na možnosti získat informace o průběhu řízení o návrhu na vklad z veřejného registru (katastru nemovitostí). Se stejnou odvolací námitkou se žalovaný vypořádal v bodě 88 napadeného rozhodnutí a žalobce jeho argumentaci v žalobě nijak nerozporuje. Krajský soud k tomu uvádí, že jednak žalovaný výslovně uvedl, že nijak nezpochybňuje, že žalobce uvedenou informací disponoval, jednak je z pohledu prokázání skutkového stavu podstatné nikoliv to, odkud žalobce informaci měl, ale kdy ji měl, a to bylo prokazatelně minimálně ode dne 26. 5. 2015, kdy ji zapsal do svého informačního systému.
20. V další části tohoto žalobního tvrzení žalobce rozporoval vyhodnocení svědeckých výpovědí M. K. a J. C. Vyhodnocení těchto důkazů se podrobně věnoval zejména správce daně, a to na str. 25-28 ZDK. Krajský soud má za to, že skutečnosti, které ze svědeckých výpovědí plynou pro náležité zjištění skutkového stavu i pro závěr o vědomé účasti žalobce v podvodu na DPH, jsou podstatné, jakož i další skutečnosti související se subjektem LESY CH.. M. K. byl v rozhodné době zaměstnán u žalobce a jeho pracovní náplní byl nákup a prodej lesů a realizace těžby, k čemuž měl generální plnou moc vystavenou žalobcem dne 23. 4. 2014. J. C. byl jednatelem a jediným společníkem obchodní korporace LESY CH. Konfrontací jejich výpovědí lze dospět k závěru, že jejich jednání spojené s obchůzkou lesa a odhadem kupní ceny dřevní hmoty se uskutečnilo v květnu 2015, přesněji řečeno slovy svědka C., asi měsíc před uzavřením smlouvy o půjčce ze dne 25. 6. 2015. Tento časový údaj odpovídá tomu, kdy se žalobce dozvěděl, že vlastníkem pozemku je (bude) společnost STENWOOD Trade (zapsáno do interního informačního systému žalobce dne 26. 5. 2015). Z časového sledu lze dovodit, že žalobce ihned po získání informace o vlastnictví lesa společností STENWOOD Trade zorganizoval schůzku s J.C. spojenou s obhlídkou lesa, při níž společně ocenili dřevní hmotu. V řízení bylo prokázáno, že STENWOOD Trade a LESY C. spolu v rozhodném zdaňovacím

období běžně obchodovaly. Zatímco zmocněnec žalobce M. K. měl vědomost o tom, kdo je vlastníkem lesa, J. C. ve své svědecké výpovědi uvedl, že mu totožnost vlastníka známa nebyla. I v případě, že by si žalobce za dané situace chtěl udržet pozici zprostředkovatele, je vysoce nepravděpodobné, že by tyto tři společnosti dlouhodobě zavedené na trhu s označenou komoditou mezi sebe „vpustily“ dva naprosto neznámé subjekty - korporace FORESTMAN a SKOGAR. Přestože ze svědeckých výpovědí vyplývá, že obchod byl domluven přímo při obhlídce lesa, žalobce, i když potenciálního vlastníka lesa znal, žádné další kroky k uskutečnění obchodního případu nečinil a začal jednat až v době, kdy vlastnictví přešlo na společnost FORESTMAN (kupní smlouva na pozemek s dřevní hmotou 12. 6. 2015) a následně na SKOGAR (kupní smlouva na dřevní hmotu 15. 6. 2015), tedy dvě nahodilé firmy, které na trhu s dřevní hmotou byly zcela neznámé. Žalobce své nestandardní počínání v průběhu daňového řízení, ani ve správní žalobě žádným uspokojivým způsobem nevysvětlil. Krajský soud se plně ztotožňuje se závěry správce daně, nejen pokud jde o vyhodnocení výpovědí svědků K. a Ch., ale i pokud jde o nestandardnost chování žalobce a dalších účastníků řetězce.

21. Dále žalobce v žalobním bodě 4) zpochybnil závěr správce daně o nestandardnosti způsobu financování zakázky společností LESY C. formou půjčky žalobci, ovšem toliko v obecné rovině tvrzením, že žalobce naopak postupoval s péčí řádného hospodáře. Vyhodnocením samotné půjčky, jakož i smlouvy o ní, mezi žalobcem a LESY C. se věnovaly správní orgány obou stupňů, zejména podrobně pak správce daně na str. 28 – 31 ZDK. Žalovaný závěry správce daně převzal. Krajský soud nemá, co by k této otázce více uvedl, jelikož žalobce v žalobě argumentaci správních orgánů žádným konstruktivním způsobem nerozporoval. Jeho tvrzení je vedeno ve zcela v obecné rovině a vyjadřuje pouze jeho opačný názor. Žalobce neobvyklosti, které shledaly správní orgány v okolnostech uzavření půjčky, v jejím obsahu a v jejím splacení, nijak přijatelně nevysvětlil a nevysvětlil je ani svědek C.
22. Další žalobcem vznesená pochybnost se týkala závěru správce daně, že společnost SKOGAR byla pouze fakturačním článkem řetězce a dále vyhodnocení kupní smlouvy mezi touto společností a žalobcem. Se shodnými odvolacími body se žalovaný vypořádal v bodech 91a 92 napadeného rozhodnutí. Zde obsaženou argumentaci vycházející ze závěrů správce daně podrobně rozvedených na str. 31-35 ZDK považuje krajský soud za věcně a logicky správnou, srozumitelnou a přezkoumatelnou. Soud se ztotožňuje také se závěrem, že žalobce si ve vztahu ke společnosti SKOGAR počínal neobezřetně, který je zcela v souladu se skutkovými zjištěními. Na základě obsahu správního spisu lze mít za nepravdivé tvrzení žalobce, že mu společnost SKOGAR k doložení své důvěryhodnosti předložila povolení k těžbě dřevní hmoty, neboť to bylo Městským úřadem v Jihlavě vydáno až v srpnu 2015.
23. Závěrem vypořádání 4) žalobního bodu krajský soud považuje za nezbytné zdůraznit, že jeho obsah se zcela překrývá s textem podaného odvolání. Pouze v závěru žalobce doplnil, že žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 114 odst. 2 daňového řádu, když tuto část odvolání nevypořádal v požadovaném rozsahu. Žalobcovo tvrzení shledal krajský soud zcela obecným a nespecifikujícím dostačujícím způsobem rámec soudního přezkumu. Žalobce totiž neuvedl, v čem konkrétně spatřuje pochybení žalovaného a co konkrétně nebylo dle jeho mínění vypořádáno nebo zůstalo vypořádáno nedostatečně. V této

souvislosti je také nutno zmínit, že obsáhlý text odvolání postrádá jakoukoliv vnitřní strukturu, jakož i následně podaná žaloba. Krajský soud není povinen ani oprávněn domýšlet pouze náznaková tvrzení žalobce, neboť přezkumné řízení soudu je ovládáno dispoziční zásadou a rozsah soudního přezkumu primárně určuje žalobce. Jakákoliv iniciativa soudu, která by žalobcovu dispoziční právo nahrazovala, by byla nejen v rozporu s touto zásadou dispoziční, ale také v rozporu se zásadou rovnosti účastníků řízení (srov. přiměřeně rozsudek NSS sp. zn. 4 As3/2008 nebo rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 31 Ca 152/2009). Soud pouze v obecné rovině podotýká, že skutečnost, že správní orgány zastávají jiný názor než žalobce, sama o sobě neznamená, že došlo k porušení ust. § 114 odst. 2 daňového řádu. Závěrem krajský soud shrnuje, že úvahy správních orgánů obou stupňů, týkající se shora předestřených pochybností žalobce, jsou naopak komplexní, srozumitelné a přezkoumatelné.

24. V dalším žalobním tvrzení (žalobní bod 5) žalobce namítl nedostatečné vypořádání odvolacího tvrzení, že posuzovaný obchod naplňoval parametry běžného obchodování. Krajský soud má za to, že žalovaný se k odvolací námitce zabýval standardností jednání žalobce jako konkrétního subjektu ve věci konkrétního zdanitelného plnění a nikoliv situací na trhu s dřevní hmotou. Krajský soud uzavírá, že v posuzované věci s ohledem na celou řadu zjištěných nesrovnalostí a nestandardností týkajících se tohoto jediného obchodního případu jsou parametry běžného obchodování s dřevní hmotou kritériem zcela irelevantním. Ani tento žalobní bod soud neshledal důvodným.
25. Pokud jde o další žalobní tvrzení (žalobní bod 6), nesdílí krajský soud názor žalobce, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s právní otázkou porušení principu neutrality daně. K uvedenému krajský soud argumentoval již ve vypořádání k žalobnímu bodu 2), na něž plně odkazuje (odst. 17 tohoto rozsudku). Část žalobního tvrzení namítající nedostatečné posouzení žalovaného, pokud jde o otázku unesení důkazního břemene správcem daně z pohledu aplikace blíže neurčené judikatury, považuje krajský soud za natolik obecnou, že neumožňuje bližší soudní přezkum. Judikatura vztahující se k důkazní povinnosti správce daně v otázkách prokazování daňového podvodu je jednak velmi bohatá, jednak se vyznačuje určitým judikatorním vývojem a navíc odráží také různé skutkové situace a s nimi spjaté odlišnosti v právních závěrech, takže ji nelze vnímat paušálně. Jinými slovy bez bližší specifikace v žalobním tvrzení se krajský soud není schopen s takto obecnou námitkou v rámci přezkumu vypořádat. Pokud jde o další část tohoto žalobního bodu, a to, že správce daně nepředložil konkrétní důkazy, z nichž by plynulo, že se daný obchod vymykal běžným praktikám na trhu, krajský soud uvádí, že o konkrétních důkazech nestandardnosti posuzovaného obchodu žalovaný obsáhle pojednal v bodech 86 – 92 napadeného rozhodnutí, jak již bylo shora zmiňováno. Krajský soud na tomto místě považuje za nezbytné opětovně zdůraznit také již výše uváděnou velmi podrobnou a pečlivě vyhodnocenou argumentaci správce daně na str. 25 – 36 ZDK, kterou považuje za zcela vyčerpávající a plně podloženou provedenými důkazy. Proto krajský soud nesdílí žalobní tvrzení, že správce daně nedisponuje kvalitními důkazními prostředky a že se žalovaný nevypořádal s hodnocením důkazů opaku, které žalobce vyjádřil v odvolání. Žalobcovu tvrzení je i v této části opětovně natolik obecné, že na ně soud není schopen blíže reagovat. Odkazuje proto na svou argumentaci k principu dispoziční zásady a s ní souvisejícího určení rámce soudního přezkumu žalobcem, která zde platí shodně (odst. 23 tohoto rozsudku).

26. V dalším žalobním tvrzení žalobce rozporoval závěry žalovaného vyjádřené v odst. 82 – 83 napadeného rozhodnutí, které jsou reakcí na jeho odvolací tvrzení týkající se kauzy nákupu mobilních telefonů Generálním finančním ředitelstvím v roce 2015. Krajský soud považuje žalobcův přírůstek s označenou kauzou za zcela nepřípadný a uvádí toliko, že obecně nelze vyloučit situaci, kdy je i orgán státní finanční správy vtažen do daňového podvodu. Z takové skutečnosti však nelze vyvozovat žádné obecné dopady pro daňové subjekty a zejména ne to, že by orgány finanční správy na základě takové skutečnosti rezignovaly na své povinnosti řádné správy daní plynoucí pro ně z daňového řádu. Krajský soud považuje za vhodné na tomto místě znovu zopakovat, že žalobce se k přijetí kontrolních opatření nikdy nevyjádřil a s výjimkou odkazu na informace z obchodního rejstříku žádné vlastní kontrolní mechanismy neuvedl. K nebezpečnosti jeho chování v tomto směru se již dostatečně vyjádřily správní orgány obou stupňů a krajský soud nemá za to, že by bylo zapotřebí cokoliv z jejich závěrů opakovat.
27. Námitky vyjádřené v posledním žalobním tvrzení se týkají konkrétně označených závěrů žalovaného v napadeném rozhodnutí. V bodech 85 – 92 napadeného rozhodnutí se žalovaný vyjadřuje k odvolacím námitkám vyjadřujícím nesouhlas žalobce s jednotlivými skutečnostmi, které žalovaný vymezil v bodech 15 – 21 napadeného rozhodnutí.
28. Dle argumentace obsažené v bodě 86 napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žalobce zřejmě dostatečně přesně nevnímá smysl tohoto tvrzení, který žalovaný vysvětluje jako informaci dokreslující existenci podvodu a která sama o sobě není žalobci kladena k tíži (srov. shodně již také odst. 18 tohoto rozsudku). Krajský soud doplňuje, že je zcela logické, když v rámci rozkrýví podvodného řetězce existují skutečnosti, které jsou objektivně dány a k nimž žalobce nemá přímou vazbu. Úkolem správce daně je shromáždit informace, které vytvářejí o fungování řetězce co nejkonkrétnější představu. Proto může nastat situace, že některé zjištěné skutečnosti nejsou přičítány žalobci k tíži, neboť to objektivně ani není možné. V takových závěrech nelze spatřovat vadu řízení.
29. K obsahu bodu 87 napadeného rozhodnutí se krajský soud vyjádřil již v rámci své argumentace k žalobnímu bodu 3) v odst. 18 tohoto rozsudku, což považuje za dostačující.
30. K bodu 88 napadeného rozhodnutí se krajský soud již také vyjádřil, a to v argumentaci k žalobnímu bodu 2) a také 4). K textu žaloby na str. 27, jímž žalobce cílí na bod 88 napadeného rozhodnutí, pak soud doplňuje, že správní rozhodnutí je vždy nutno vnímat komplexně z pohledu jeho celkového obsahu a struktury, kdy jednotlivé části do sebe zpravidla zapadají a vzájemně se podmiňují. Vytržení částí odůvodnění z celku a jejich rozporování se zaměřením toliko na jednotlivá slova nebo slovní spojení je nutno vnímat účelově, a proto na takový postup nelze reagovat nosnou věcnou argumentací.
31. Bod 89 napadeného rozhodnutí se týká vyhodnocení spolupráce žalobce a společnosti LESY C. a žalovaný v něm tvrdí, že otázka, kdo byl iniciátorem obchodu mezi žalobcem a LESY C., je nepodstatná. Krajský soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že toto tvrzení je v rozporu s textem str. 28 ZDK, kde je vyhodnoceno, že z výpovědí obou svědků vyplývá nákup dřevní hmoty žalobcem pro konkrétního odběratele LESY C. Podle názoru krajského soudu text str. 28 ZDK neobsahuje nic, co by bylo v rozporu s bodem 89

napadeného rozhodnutí. V návaznosti na tento závěr odkazuje krajský soud na vypořádání žalobního bodu 4), zejm. v odst. 20 tohoto rozsudku.

32. Žalobcem citovaná část bodu 90 napadeného rozhodnutí odráží závěry setrvalé judikatury vztahující se k problematice daňových podvodů, zmiňované již v odst. 17 tohoto rozsudku. Zbývající část textu žaloby (str. 28-29) obsahuje toliko obecná tvrzení, jež nepředstavují nosný rámec soudního přezkumu. Krajský soud není povinen ani oprávněn vyhledávat v odvolání blíže nespecifikovaná tvrzení a sám činit úsudek, zda se vztahují k danému žalobnímu bodu (srov. odst. 23 tohoto rozsudku).
33. K obsahu bodů 91-92 napadeného rozhodnutí se krajský soud již vyjádřil v odst. 22 tohoto rozsudku a na zde učiněné závěry plně odkazuje. V reakci na text žaloby na str. 29 pak soud odkazuje v plném rozsahu na odst. 24 tohoto rozsudku, kde se vyjádřil k významu parametrů běžného obchodování na trhu s dřevní hmotou pro souzenou věc dostatečným způsobem
34. Žalobní tvrzení k bodu 93 napadeného rozhodnutí se podle názoru soudu mýlí s jeho obsahem. Žalovaný v této části odůvodnění srozumitelně vysvětluje důvod, pro který má použitou judikaturu za přílehavou. Krajský soud proto považuje tuto dílčí námitku za nepřijatelnou.
35. Krajský soud na závěr s odkazem na výše uvedené vypořádání žalobních bodů shrnuje, že na základě obsahu správních spisů, zejm. ZDK a obsahu napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je věcně správné, srozumitelné a přezkoumatelné, závěry správních orgánů obou stupňů jsou řádně podloženy výsledky rozsáhlého dokazování a ob stojí v kontextu stávající judikatury správních soudů i SDEU k problematice daňových podvodů.
36. Na základě shora uvedené argumentace krajský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému, kterému vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, podle obsahu soudního spisu nevznikly s tímto soudním řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 18. 3. 2021

JUDr. Monika Javorová

Shodu s prvopisem potvrzuje

[Zadejte text.]

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje